

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

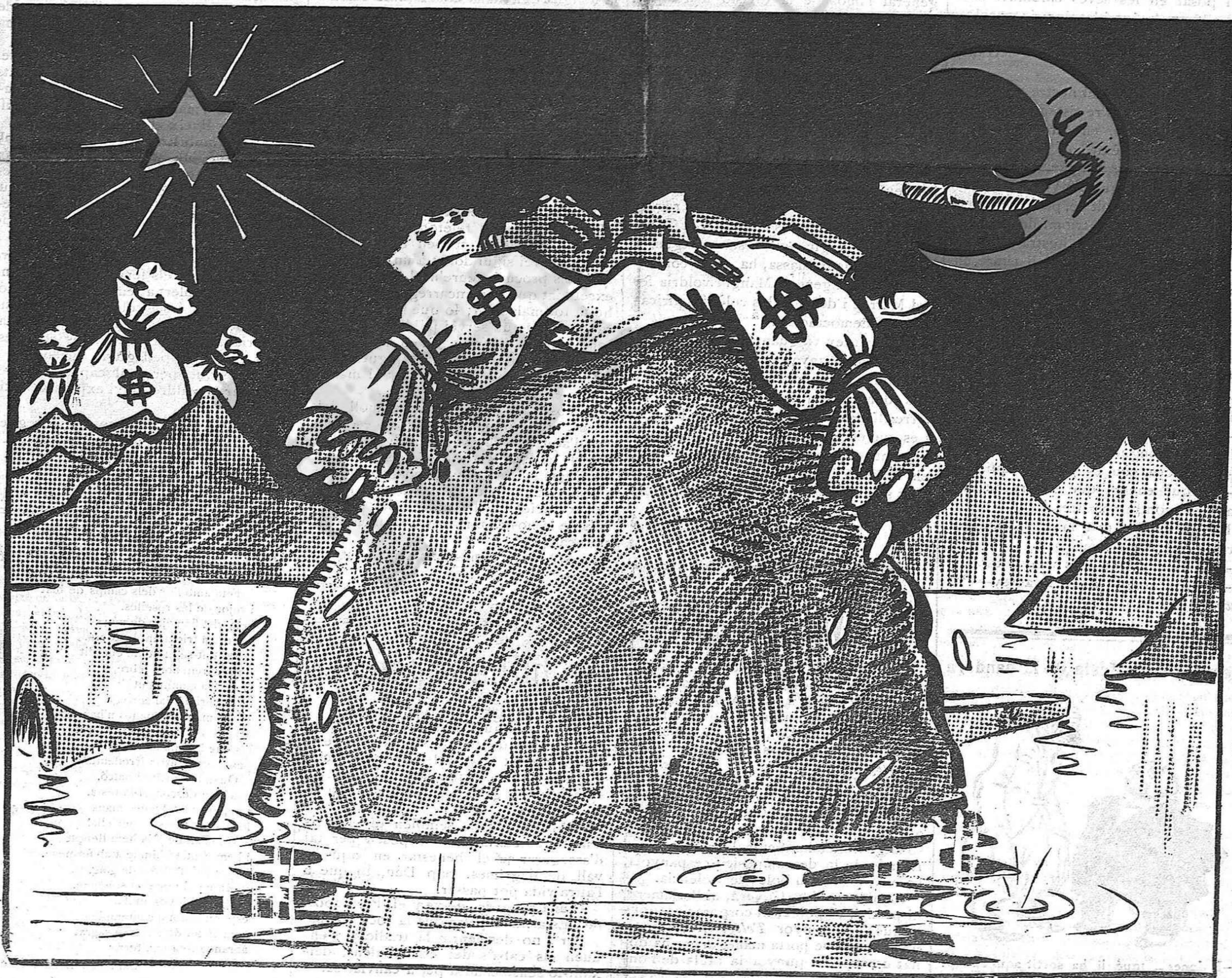
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

REFRANS IL·LUSTRATS

Aquí pau i després glòria

Els "quotes"

S'ha iniciat una campanya per la repatriació dels soldats de quota que lluiten en l'exèrcit espanyol del Marroc. Hi ha qui no troba bé la campanya. Hi ha qui, en nom d'una igualtat mal entesa, vol que els «quotes» segueixin combatent—o no combatent—en el Nord d'Àfrica. «Tots iguals!», cridà dies enrera, en una tribuna del Congrés, una veu d'home del poble.

Tots iguals, sí. Però no tots iguals per a la inútil estada en aquell llunyà país inhospitalari. Tots iguals davant la repatriació. Si per la campanya que's fa a l'entorn dels «quotes», demanant el compliment estricte de la llei, una gran part de l'exèrcit d'Àfrica és repatriat, tothom haurà de felicitar-se d'aquest primer crit organitzat de protesta contra la política que al Marroc segueixen els Governos de Madrid.

Ja que aquesta vegada no protesten els pobres, que protestin els rics. Que tornin els «quotes». Perquè amb els «quotes», els altres també hauran de tornar.

Generals de França

Lo que vàrem presentar ha estat complert. El viatge d'En Millerand al Marroc, no ha produït cap comentari en la nostra premsa. Un periodista, un redactor de l'*ABC*, que per cert, és el seu crític taurí, ha acompanyat an En Berenguer a Fez, lloc destinat a les salutacions protocolàries. En canvi, no hi ha hagut francès que no hagi seguit amb el cor an En Millerand, ni periòdic de França que no hagi posat en les seves columnes més ostensibles, els fets i les doctrines colonials de l'expedició.

Un francès, intel·ligent i no decorat, m'ha dit:

—Ja ha vist l'èxit del nostre president que és l'èxit del nostre sistema colonial.

I com jo insistís, en cercar explicacions an aquest èxit de la força de França, i en la seva preparació colonitzadora, em respongué:

—Tot això està molt bé, però cregui'm, en el fons, ha estat el triomf de la nostra intel·ligència i de la nostra tolerància. Per a que no ho dubti li citaré un fet. Quan En Millerand arribà a Fez i el general Lyautey va anar presentant-li els grops de quefes moros que havien d'ésser condecorats, va observar que un altre rotllo de notables permaneixia allunyat.

—Quí són aqueixos?—demanà En Millerand.

—Són quefes moros, però encara són rebels—respongué En Lyautey.

—Aleshores com és que són aquí?

—Perquè encara que són rebels, no tan armes contra nosaltres.

En Millerand, una mica assombrat, tornà a preguntar somrient:

—I an aquests no se'ls condecora?

—Oh, no!—replicà En Lyautey—*Pas encore!*

Després de la festa de la bandera

—I doncs... ¿què li ha sortit aquí al cap?

—Res... un «visca la Monarquia»

En Lyautey, encara que diuen que és conservador, sap que perteneix a una República que no cerca glòries militars, ni revenges, sinó mercats, i prefereix una línia de ferrocarril a una posició, i un viure tranquil al tràfic guerrer. Capdill a la romana, quan aixeca campaments, deixa en el seu lloc el llibre de les lleis, les rutes, el pont i la guàrdia. Els indígenes poden continuar amb les seves costums i els seus déus. França, com Roma, civilitza i protegeix.

Però En Lyautey no és una excepció. Avui he llegit a *L'Indépendance Belge* un llarg article del general Mangin, el general famós de la divisió marroquí, odiat pels socialistes, temut pels soldats com a home de puny. Parla, competent, de races, i sobre tot de la possibilitat de un renaixement bel·licós del Islam. El general Mangin no hi creu en la força del Islam, però sí en la possibilitat de que la seva antiga civilització revisqui, protegida per la França. Però, per a això, hi ha que respectar la seva religió, les seves costums, educar les poblacions musulmanes, fins aconseguir que's regeixin políticament elles mateixes. A Túnis—diu En Mangin—on l'estat de guerra s'ha perllongat massa, ha estat contraproductiu. El general Mangin voldria fer del Marroc i de totes les colònies africanes una democràcia...

En Lyautey va guanyar un imperi. En Mangin va guanyar la gran guerra. Els dos diuen que són conservadors. I els dos demanen que les colònies siguin terres lliures, baix la tutoria de França. I és que els generals francesos segueixen portant, com en els temps napoleònics, els Drets de l'Home en la motxila dels seus soldats. La República els ha fet generals civils.

PARADOX

El senyor "Telégrafos"

Qui deu ésser el redactor de les notes que aquests dies remet als diaris el *Cuerpo de Telégrafos*? Sospitem que les deu redactar algún porter o ordenança de la Central de Madrid. Qualsevol periodista gasetiller les redactaria millor.

Telégrafos se opone... No pretén medrar Telégrafos... Qui és aqueix senyor *Telégrafos* que parla en singular?

El senyor *Telégrafos* és el nou sobirà que ha so'tit a Espanya. És un nou personatge anticonstitucional i amenaçador. En mig de la descomposició espanyola, ha nascut un nou bolet de violència.

Aquí ja no hi ha Govern, ni Parlament, ni partits, ni poble, ni corporacions públiques. El senyor *Telégrafos*, que és un senyor que porta manegüins, ha donat un cop de puny a la taula de l'oficina i ha cridat: «Prohibeixo que es ce-

deixin a la Mancomunitat de Catalunya els telèfons urbans de Barcelona».

Perquè? Per patriotisme. I dient per patriotisme, ja està dit tot. Però per sí amb això no n'hi ha prou, afegeix que amb la prohibició vol protegir els *derechos de la Corona*. Ara ens expliquem perquè En Lerroux, de bracet amb el marquès d'Olèrdola i l'Alcalá Zamora, posa entrebancs ai traspàs dels telèfons a la Mancomunitat. És que En Lerroux, quan es tracta de defensar els drets de la Corona, no pot dir que no.

En qualsevol altre país, fins a Turquia, l'actitud del senyor *Telégrafos* hauria estat corregida tot seguit, amb la severitat que exigeix la greu extralimitació. Aquest nou personatge que ha aparegut a l'escenari de la política espanyola no és qui ha de definir la llei i el patriotisme. Allí on el senyor *Telégrafos*, sortint de test, galleja, és que no hi ha Govern, ni ministres, ni polítics, ni poble, ni res.

FULMEN

L'odi a Catalunya

Torna a capgirar els cervells, en terres castellanes, una forta passa de catalanofòbia. És un mal ja endèmic, però de tant en tant, com ara, pren un caràcter agut que faria esfereir, si no tingués l'agredolç de tot lo tragicòmic.

Descomptant les tonteries de quatre infelïços Melitons, cal fixar-se en lo sovint que s'inicien campanyes contra tot lo que pugui interessar a Catalunya. Fins l'Acadèmia de la Llengua, portada d'un afany innocent de molestar-nos, declara la llengua castellana com a únic idioma espanyol. Cas flagrant de separatisme, ja que declara fora d'Espanya totes les terres de llengua catalana.

Són recents els atacs dirigits al Dret Català amb motiu del nou Reglament del Notariat. Encara són fresques les grogeries escrites contra Catalunya amb l'excusa d'uns aranzels confeccionats per productors de totes les regions. S'aprofiten totes les engrunes per a fer campanya anticatalana.

Ara mateix és absurda i ridícula aquesta oposició a que el govern cedeixi a la Mancomunitat els telèfons de Barcelona. Els *abeceïstes* troben molt natural que el servei sigui donat a un particular que sols procuri treure'n el suc; repüten excel·lent que se n'encarregui l'Estat que ho fa tot malament; lo que no pot tolerar-se és que un servei públic de Barcelona que era dolent passís en mans d'un organisme català que ha sapigut organitzar d'una manera excel·lent el mateix servei en el reste de Catalunya.

A nosaltres, catalans fins al moll dels ossos, no'ns indignem aquestes escomeses d'aqueixes *fieras* que malgasten l'asfalt de la *Puerta del Sol*. Les seves imbecilitats són la millor propaganda per a la causa de Catalunya. Davant de les seves tonteries o dels seus insults tots els fills de la nostra terra se senten cada dia més catalans.

I, sobre tot, més exclusivament catalans.

JEPH DE JESPU

No hi ha esperança

Diuen del clero!

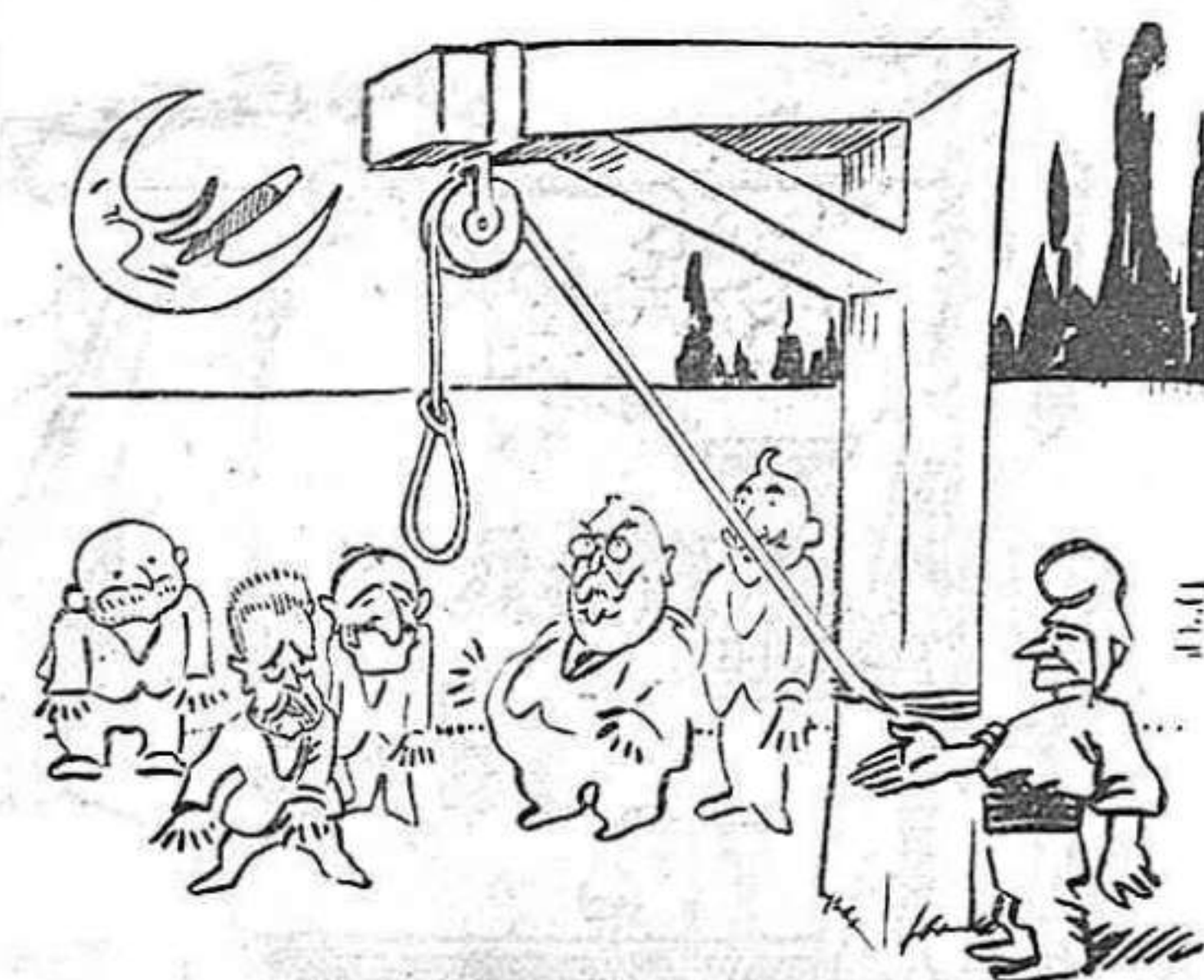
Per on s'escau a passar un ensotanat, no hi ha por de que deixi res per vert. Són la gent insaciable per excelència. Captadors de ço que se'ls posa a tret, sense reparar gran cosa en la quantia de la presa.

Del llop, un pel, semblen dir. I fidels a aquesta màxima, no reposen per tal d'assegurar-se el benestar en aquesta vall de llàgrimes. Sap Déu, lo que a l'altra vida pot passar!

D'una grapada, deixen el Pressupost de l'Estat, més pelat que la roca crespa.

Per a no desmentir la tradició, s'enduen els cabals del contribuïent, deixant-lo sense camisa per a canviar-se.

La glòria dels polítics espanyols

—Voleu un monument en vida?... Aquí el teniu.

Així ara, i per tal de sostenir només el culte catòlic a Ferràn Póo, tenim que es mengen res més que 45,850 pessetes anyals.

Com qui diu, una insignificància.

Suara, ha sortit a la *Gaceta* una relació de lo que la representació de la religió oficial a Ferràn Póo, costa a Espanya.

I tenim que solament el Vicariat Apostòlic, ens carrega 5,000 pessetes.

Els Pares de no sé quina ordre, encarregats de les Missions, 14,750.

El material per a aquestes missions, pessetes 6,750.

Les escoles, regentades per a religio-

ses, 7,500.

El material per a les escoles, 1,500.

I així, fins a completar la relació, que no seguim copiant, per por de que sobti al llegidor un atac de feridura, o de que la vergonya li encengui la cara, cas de que, com és de creure, li quedi una ombra de dignitat.

Aquesta és la tasca civilitzadora del nostre país. Tals són els medis empleats pels nostres colonitzadors. Així, naturalment, ens marxen els negocis. Així, també, ens llueix el pel.

Pensant amb En Sánchez Guerra, amb En Maura, amb En La Cierva i demés conservadors que ens governen, en recordar als liberals de pega que aquí s'estilen, hem sentit més d'un cop el desig d'ésser indis, més indis de lo que ja som.

Després de llegir la *Gaceta*, de veure el tracte de que els fem objecte, renunciem per complert a semblable aspiració.

Sospiravem ésser colònia, creient que allionats per tants anys d'experiència, enviarien els governants a les colònies, *cinés*, material pedagògic i científic, a l'ensempe que personal capacitat per a ensenyar a valdre's de l'expressat estíllatge.

I resulta que els barcos no carreguen més que freres, monges, missionistes...

Quin fàstic!

S'imposa el suïcidi.

VEIENT LA BANDERA

Feta amb l'or dels camps de blat

i rojor de les roselles,

hem vist flamejar de nou

la nostra triomfant bandera.

Sentint-se el poble enardit

de corpenedora febre,

la saluda commogut

en la cerimonial entrega

que mans germanes n'han fet

als que lluiten, com ho feren

els que la vida han donat

per nostra Pàtria irredemta.

Quan ha sortit al balcó,

ens hem descobert la testa,

i juntant ambdues mans

les batem tan sols per ella!

Un clam de jòia hem llençat

i hem cantat l'himne amb fermesa.

Sobreeixint el cor de goig,

plora en el moment solemne.

I vells i joves, units,

esperançadors, contemplen

com el sol de un drap sagrat

abranda tota una terra!

SALVADOR BORRUT I SOLER

Un home pràctic

En *El Dia Gráfico* es publicà fa dies una fotografia del *Pi de les tres branques*.

Per la reproducció susdita, hem pogut enterar-nos de que el famós arbre, *l'arbre sagrat de Catalunya*, fa actualment els darrers badalls.

La copa del pi es mostra despoblada, sense la ufana i el vigor que tots voldríem veure-hi.

De no obrar-se un miracle, anirà el tronc a escalfar una fleca.

Hi ha qui diu que mor el *Pi de les tres branques* víctima de la incúria dels almogàvers que a ell s'han apropiat.

El patriotisme, lluny de prestar-li vida esplendorosa, l'ha corsecat.

No demanem que les arrels del *Pi de les tres branques* siguin regades amb sang dels fills de la nostra terra.

Si, que en comptes de martiritzar-lo, d'enfonçar els ganivets en la seva copa, d'utilitzar-lo com a instrument per a satisfer una pueril vanitat, se'l tractés amb la cura i el mirament a que tenia perfecte dret.

La *Protectora d'animals i plantes*, que consent espectacles com els oferts pels il·lusionistes, desarticuladors de bestioles indefenses, oblidà la defensa del *Pi de les tres branques*, quina desaparició, més que un dol, serà una vergonya per a Catalunya.

Propietari efectiu del *Pi de les tres branques*, segons referències, ho és el regidor senyor Sansalvador, que dels rengles de la «Unió Catalanista» ha saltat a l'ombra benefactora de la «Lliga».

I diu la gent que al senyor Sansalva-

dor, adicte a la política constructiva, a la doctrina de l'Espanya gran i de la intervenció directa, no li fa ja cap gràcia el *Pi de les tres branques*.

Que bona part de la dissort de l'arbre arrenca del canvi de casaca adoptat pel senyor Sansalvador, que comença per mirar el *Pi* amb indiferència i que poc a poc anà cobrant-li antipatia.

Afegeixen els que tal diuen, que en arribar el *Pi* al punt de no poder resistir més, procedirà el senyor Sansalvador, antic nacionalista, a arrencar-lo.

Que en l'espai que ara ocupa el *Pi*, hi plantarà un hortet, símbol de les seves actuals aficions polítiques.

I que's vendrà la fusta que resulti de les branques, saben per què?

Doncs per a fer-ne urnes electorals.

RAPIDES

Malgrat les claudicacions afrontoses de polítics catalans i el no haver fet mai la Diputació i la Mancomunitat treballs per a redimir als minyons de Catalunya del servei de les armes—al menys en temps de pau i de guerra ofensiva—qual millora hauria sigut plaentíssima a tants joves aimants del treball, de la llar, de la família i dels amors honrats, com així mateix a tots els bons catalanistes i als federals, car tant en el programa nacionalista com en el d'En Pi i Maragall hi consta l'aspiració al voluntariat, hi ha en la gran majoria del nostre jovent que comprèn una bona part de supeditats a la disciplina marcial un entusiàssim fermissim per la terra catalana.

I és que ells saben, admirable consciència en l'edat més pròpia a irreflexions, que la culpa de la llur dissort recau en aquelles corporacions i en els senyors que ahir eren nacionalistes i avui ajuden a la política de l'Estat; no és de Catalunya. Ella és esclava d'elements de fóra i de dintre i en llurs fills hi ha cobardia.

Més això és accidental, i el sentiment de pàtria resta.

Tots recordem la tirantesa, al menys aparent, entre el catalanisme polític i el Poder Central allavors de les campanyes pel cel·lebre estatut de l'Autonomia. Aquell prohòmic que feia de polític oposicionista en aquella ocasió havia ja arribat al límit de la pugna sense violències materials, i retrocedí car no estava disposat a rompre amb l'estat que sempre l'ha enlluernat, burlant al poble i tornant al cap de poc temps a burlar-lo, acceptant un lloc a la política centralista.

Entre arrostiar les conseqüències d'un desafiament a l'Estat o les iredes populars, obtà per lo segon; tal vegada pensaria: «el poble, al cap i a la fi, serà mansoi, inofensiu; cridarà, protestarà, però acabarà apaibegant-se i callant.»

A. F.

Val més menjar poc...

Aquest Sánchez Guerra, és l'home de la sort.

Mansament, com aquell que no hi toca, va fent la viu-viu i aferrant-se al Poder. El nou cop dels conservadors idonis resulta una mena de mosca morta, capa-

ble de deixar enrera la famosa vaselina immortalitzada pel seu antecessor.

En Sánchez Guerra es limita a complir. Convençut de la seva insignificància, de la seva manca d'autoritat efectiva, s'absté de fer el maco, tant com d'abordar problemes que requereixin certa preparació.

I els que podrien fer-li la guerra, o donar-li si a mà venia, un que sentir, el perdonen, vista la seva aparent pobresa, d'esperit.

Aquesta condició de la modèstia, suposa una actitud en que cap home polític col·locat al cap del govern, havia explotat, fins avui.

La vida ministerial—no hi ha que dir-ho—transcorre així lo més dolçament del món. En Sánchez Guerra, envejós com un mal esperit, dissimula les seves impaciències. I deixa d'ésser envejat pel enemic.

Si no té una forta ensopegada—i ja es sabut lo que a Espanya costa d'ensopegar—arribarà i tot En Sánchez Guerra a aprovar els Pressupostos, ço que per tot ministeri ha representat sempre un escull.

Assolida aquesta part de la seva missió, i aprovats que tingués els projectes fiscals, qui empetaria la base a l'ex president de la Cambra?

Tindriem l'estiu al damunt. Vol dir, que estariem en vigílies de les vacances.

Llavors, seria qüestió de tancar els Corts, i arreplegant modestament els tràstets, donar-se a les delícies de l'estiu.

Aventatges de no ésser, o encertar a aparentar que no s'és ningú.

En Romanones, amb ésser tan viu, no ha pensat mai cosa semblant.

Batallades de tot arreu

DE LA NOSTRA CIVILITZACIÓ

Nosaltres sabiem, i cal confessar que és poc sagüer, que la guerra era barbre. Després també sabiem que en ella es cometien fets que la més refinada barbàrie rebutjaria i que aquets no poden ésser considerats com a propis de l'individu que els comet car obra baix el domini d'una força que anul·la la seva psicologia.

Poc hem llegit, però aquest poc ha servit, entre

altres coses, per a assabentar-nos de que quiscuna religió ordena als seus adeptes la destrossa del còs enemic.

També estavem assabentats de que és una especialitat de la tribu Dayak l'espurgació de caps humans, sabiem del pell-roja satisfet quans més cabelleres portava a la cintura, senyal d'evident triomf, i així mateix recorden les barbaritats de aquell soldà tallant festes i que l'hi valgué l'ene-mistat de tots aquells que volen passar per civilitzats.

De tots els que hem anomenat i dels que anomenariem, en diuen barbres, salvatges. I per a que no ho siguin, per a que en el món no n'hi hagin de pobles salvatges, els pobles civilitzats organitzen expedicions per a portar-ls-hi la llum que ells posseeixen.

UNA NOVA FESTA

Es i no és nova. Es una festa rejuvenida canviada, festa que abans tenia el poble per la religió i que ara serà tan sols del poble.

La multitud congregada al Palau de la Mancomunitat, a la plaça de Sant Jaume, ovacionant fins al deliri la bandera regalada pels germans d'Amèrica, cridant visques de tota mena i els moris que li vingué bé i eren del cas, deixà instituïda la festa de la bandera que vé a rellevar a la de Sant Jordi.

D'avui endavant, pel 23 d'abril balcon i fines-tres floriran atrevides llençant un retre an aquells que goçats provenen de foragitar una bandera que és mare de la seva.

Caldrà però, que el senyor President de la Mancomunitat de Catalunya es previngui amb temps. Ho diem, perquè quan la vinguda del rei d'Espanya les banderes al seu palau hi foren a doxo, mentre que el diumenge... Potser és que les havien vengudes.

Per a que no torni a succeir ho diem.

RAONS D'ESTAT

Dins de poc la princesa Maria de Rumania contractarà matrimoni amb el sobirà de Jugoslàvia.

El rei Alexandre de Sèrvia, segons diuen, no és pas un model de bones qualitats ni molt menys. Al contrari. Segons sembla aquestes no estan a l'alçada de la seva categoria.

A la formosa princesa Maria no li plau el rei Alexandre per aquests motius i... aneu a sapiguer per quins altres.

La princesa també és dona i ha posat llurs esperances de joventut en altre home, amb seguretat més escaient, més educat... però que no és rei.

La raó d'Estat s'imposa i no té en compte l'amor de la princeseta. Res valen llurs precis i llàgrimes. Els alts assumptes de l'Estat són inexorables.

Maria de Rumania, la princesa que haurà tingut

somnis, com totes les dones que són princeses i les que no ho són, esdevindrà malgrat la seva oposició, ferma oposició, esposa d'Alexandre de Sèrvia.

Qui sap si en les seves hores de solitud, haurà demanat a Déu una ferma revolució, que ho enderroqués tot.

MATERIALISME

Durant la guerra i poc després acabada aquesta, no hi havia un poble dels que's diuen triomfadors que no es sentís amarat de idealitat.

Ha passat temps i això de la idealitat ha sigut com una mena de trajo que s'ha anat fent vell,

fins que l'últim l'han hagut de llençar deixant al descobert la repugnància d'un xorc materialisme. Dos pobles hi han hagut que potser més que

Mariagna.—Recorda't que jo vaig deturar als «boches».

John Bull.—Sempre sentimental; mai entendràs res amb els negocis.

(Caricatura estrangera)

cap altre l'han lluida pomposament la veritat de la idealitat: França i Estats Units.

Els tres colors eren l'ensenya de la llibertat de esperit rebutjant l'esclavatge de la matèria. La bandera estrellada era, pels pobles oprimits, esperança de redemció.

Despullats un i altre, s'entretenen a discutir qui hauria sapigut portar millor el trajo i... Oh, somnis! qui d'ells és capaç encar de portar-lo.

I tenen aquesta discussió mentre l'un es desenten de tot, volguent manar i no ésser manat i mentre l'altre, enlluernat, ubriac potser encar, fa ferma guerra en els pobles que no volen despullar-se de la idealitat i tot perquè no és del mateix color que el que ella portava.

Del primer, sapiguent-se greu, tant se'n dona; del segon ens sap greu i ho lamentem.

Quan la França reflexionarà i tindrà un record per aquells temps que també ella anava roja.

DE CASA

Hem de confessar que el patriotisme és una cosa que aquella gent d'allà dalt fan anar com qui res. No s'hi miren. Bé és cert per altra part que amb quiscuna cosa han de passar l'estona.

Hi ha cossos de tota manera i de totes categories i n'hi han que no poden viure sinó posen un gest «farruco».

Diuen que res fa tan valent com la por i és molt cert. Ens dona una palesa prova la valentia del cos de telegrafistes oposant-se a que siguin

trasmesos a la Mancomunitat de Catalunya els serveis telefònics de Barcelona. Ha sigut un gest arrogant, una llança trencada en favor d'una sopa que han cregut que s'escapava.

Que no tinguin por, caldria dir-los-hi. La Mancomunitat sap portar-se bé, comprendre les coses. Ja se'n fa càrrec de que ells per força han d'ésser empleats de l'Estat.

Els senyors telegrafistes i els que no ho són i que tan patrioters volen ésser, més valdria que's fixessin amb les paraules dites per En Weyler. El vell general ho ha dit: avençar no és dominar i seguint per aquest camí tenim a sobre una altra hecatombe, que ja avença... Apa, que tots aquests patrioters es preparin a ben morir.

Però no ho faran. Quan venen noves esgarri-foses del Marroc callen i tot ço més de que són capaços és d'organitzar unes ridícules suscripcions. I mentre tant el Ministre de la guerra amb tot el cinisme que caracteritza a tots els ministres espanyols, diu, que de sorpreses on hi troben la mort un grapat de germans nostres n'hi han cada dia, que no té importància...

Mentre tant els polítics fent brometa i el poble.. el poble no sabem si hi és. Hom diria que no.

PRIMER DE MAIG

Demà passat és... no; hauria d'ésser diada de la gran festa, dia de, paradoxalment, santificació del treball, car bé pot santificar-se el treball amb una gaia festa.

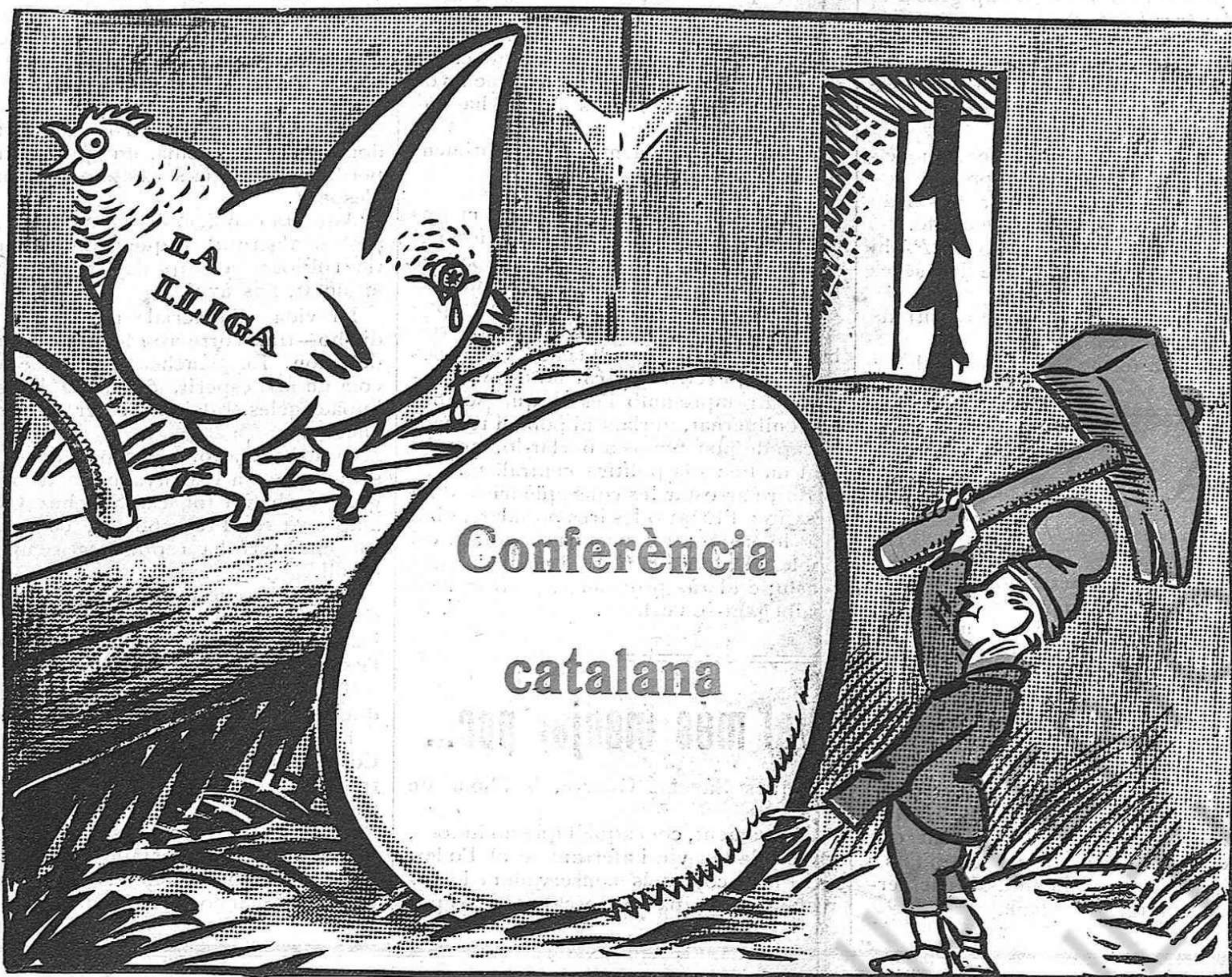
Dissortadament no és així. La festa que s'escau en el jorn formós perquè és el primer del mes de les roses, de les flors, de la llum i de les cantades, i dels amors, no pot ésser ço que hauria d'ésser, festa de germanor, de vera germanor i de pau, de vera pau.

Quant bell si en aquesta festa del primer del florit maig, sapiguéssim d'estar fortament units en ideals de progrés i benaurança amb els sers que de nosaltres separen mars i terres. Quant bell si en jorn tan formós, sapiguéssim de poder reunir-se tots els que en som soldats del treball sots un mateix himne, sots un mateix cel, sots un mateix Sol. I quant bell fóra, si sapiguéssim de pòguer tots nosaltres, els d'aquí, els que formant una ciutat formen una llar, sagrada del treball, donant-se les mans, sens rencúnies, amb els esguards posats en un esdevenidor lluminós, de llum sagrada i bona.

Però no és així. Manca la germanor entre els d'aquí amb els d'allí, com feres es destrocen els d'allí amb els de més enllà, i mentre es celebra la festa del treball universal, l'Univers crema en un foc latent d'egoïsmes i baixes passions.

I això fa, que mentre que la festa del treball hauria d'ésser festa de serenor, festa d'homes que han deixat per virtut de l'esperit d'ésser esclaus, es vegi a quiscuns dels que fem la festa, pas-sejant la vergonya de la ubriaguesa servint de mofa en els que ignominiosament el junyeixen.

Un ou de gallina cansada

—Kokorokóooo!... Apa, noi, que és de dos rovells.
—Lo que sentiria és que fos de dugues cares.

—Els assessors donaran el seu dictàmen.
—I després?
—Ja estarà totl..
S'apujarà la vedella i seguirem sense bou.

C. GUMÀ

REPICS

Etern parte de Melilla:
«Sin novedad».
Sembla que quan no hi ha notícies, les notícies haurien d'ésser bones?... Doncs, no, senyors.
Al país de Xauxa, «sin novedad» vol dir: ja hem rebut, estem rebut o ens preparam a rebre.
Alabat sia Alah!

Ha mort, a Esplugas de Llobregat, l'ex alcalde de Barcelona Josep Milà i Pi.
Conservador dels castiços, els nostres caricaturistes l'havien mapat moltes vegades.
Com a persona, era un bon home.
D. E. P.

L'home del dia.
Des de que'l famós *Nos del Sucre* és a Madrid, no paren les intervius i les declaracions de tant apreciable sindicalista.
Veurem què'n sortirà de tot això.
Ara com ara, ni En Lenin li fa la competència. Sia en bé de tots i dels obrers en particular.

Han vingut a estudiar l'Administració de la Mancomunitat, una colla d'alumnes de la Facultat de Dret, de València.
Han fet bé en donar-se pressa, perquè si tri guen gaire més... ai, ai, ai!
Aviat no ens restarà Dret.
Ni facultats.

L'acte de recepció de la Bandera Catalana, fou per rigurosa invitació.
Precaucions del senyor Puig.
Ell no volia que'ls crits de *Abaix la Lliga!*, *Fora En Cambó!* i *Visca la República Catalana!* «deslluissin» la festa.
Però aqueixos crits, que's donaven al Pati dels Tarongers, se sentien desde dintre el saló d'actes. I l'efecte siguié el mateix.

Quina fortor de cera aqueixa Festa de la Bandera!..
Estava bé—fins a cert punt—que coincidís amb la tradicional fira de les roses... Poesia, floricultura, pàtria... Molt bonic.
Però això de les benediccions episcopals, i tantes misses, tantes misses... què volen que'ls diguï! Tant per tant, millor seria que traguessin al Sant Jordi el traje de «guerrero» i el vestissin de sagristà.

Sembla que els «mancomuneros» es volen encarregar del servei de telèfons interurbans.
Mau!
Fins ara a la Central no contestaven.
Ara contestaran a tres quarts de quinze.
I tot serà mal que mata.

Una anècdota de l'any 1840, a Paris.
Estava parlant el cèlebre Lamartine a la Cambra dels Diputats, quan el satíric Cousin al entrar en el saló va dir amb sorna:
—Ahl... Aquest és En Lamartine?... No el coneixia.
En Lamartine, al enterar-se'n:
—Ah, això ha dit En Cousin?... D'ara endavant no el coneixeré.

Hi ha ganes de formar un gran bloc de dretes—extremes dretes—per a contrarrestar el moviment liberal que fa temps es pronuncia.
No faran res.
Els esquerristes, per ara, som més.
Més i millors, que diria la nostra àvia, si la pobre dona visqués.

Acusat el famós revolucionari Mallet de conspirador polític, el president del consell de guerra li preguntà:
—Amb quins còmplis comptaveu?
El respongué amatent:
—Amb vós, si haguessim tingut la sort de triomfar.

CAS

A la secció de Judicials d'un periòdic hem llegit, sorpresos, la notícia d'una causa entaulada pel President de la Mancomunitat de Catalunya, En Josep Puig i Cadafalch, contra certa Comunitat religiosa.

No ens importa sapiguer el motiu, poderós per haver fet eixir de casilles a un catòlic de cap a peus, quan menys superficialment. Lo que cal és pendre bona nota del fet, perquè es vegi que ni la pulcritud és exclusiva de les col·lectivitats encarregades de mantenir el foc sagrat d'un cristianisme que's perd de vista, ni els que's deixen arrocegar per la corrent, disfruten de paciència per a consentir extralimitacions d'aquells que tenen obligació d'exercir la resistència passiva, envainant l'espaça cada vegada que agèns atemptats venen a posar a prova el fre de les males passions humanes.

Apuntem una altra victòria de la dignitat ofesa, un cas de reivindicació, i fem-nos-la nostra, puig que és produïda pels vents de tolerància i d'emancipació que tenen quelcom de pròpies.

A. COSTA I SENDRA

bilitat, més al anar a beure es presentà el rector qui prenent el cantí de la mà del meu company, ens digué amb molts pocs modos:

—Qui vulgui aigua, que vagi a la font.

Això ens deixà sorpresos, més el qui té l'honor de describiu-s'ho li pregà ens digués on era la font.

—Busqueu-la—obtingué per tota resposta, i a continuació ens ensenyà la porta.

La conducta de dit capellà ens indignà, més per no promoure un escàndol, obeïrem i callàrem.

Un pastor que hi havia fora, ens ensenyà el camí que hi portava, i per cert que era ben propera, advertint-nos al mateix temps que no ens estranyés lo que ens havia passat, puix a tots els excursionistes ha fet igual.

Ara bé; és aquesta la manera amb que un ministre de Déu predica la seva doctrina?

Tona.—El dia 16 tingué lloc a la Societat «La Palma» la representació de *El Mistic*, d'En Rusiñol, obra que fou repetidament prohibida pel famós ex batlle Jepa (políticament i autoritàriament difunt).

L'èxit de l'obra fou grandíol, assistint a la funció el nou batlle, quina gestió sembla, per ara, a gust de tothom.

El tristament cèlebre Jepa ha dit que «si quaranta anys hagués continuat essent batlle, quaranta anys hauria sospès aqueix *Mistic*. No per res... sinó per «puntillo».

Ell que vagi tenint «puntillo», que ja veu com li han clavet la «puntilla».

I el poble... encantat de la vida.

GARGOTS

—Per què deurà ser que Espanya, de llevant o de ponent, per més que dels perills fugi, tard o d'hora, sempre reb?
La guerra ha sigut funesta per tots els que fatalment van tenir que pendre-hi cartes; nosaltres, amb molt cert, vam mantenir-nos al paio, i no obstant i això, ¿com és que avui passem iguals penes que les nacions combatents?
—Còm? Poc costa de comprendre. No hi ha hagut guerra aquí, és cert, però havent-hi En Sánchez *idem*, pel cas no vé a sè el mateix?

A l'abric d'una *chumbera*, un moro «adicte» cantava:
—He sigut *paco* uns quants mesos. he dut confidències falses, he ajudat a cinc sorpreses, m'he presentat nou vegades, guardo un sac ple de cartutxos, tinc amagades tres armes i «allà» i «aquí» tots me volen... Ves qui m'empeta la basa!..

El ministre Bergamín no és gaire amic de pamplines. Falten quartos? Doncs, amunt!, que es preparin els que en tingan! I amb la major serietat es disfressa d'hisendista i, anant al Congrés, ens diu:
—Senyors, diners o la vida!

—Què fan els «tios» de Gènova?
—Lo que ja ens pensavem: res.
—Doncs, còm passen les estones?
—Barallant-se tontament.
—I, qui guanya en les baralles?
—Ningú. Qui menos, qui més, tots els representants perden.
—I què perden?
—Home, el temps!

Un del principals impostos que En Bergamín va a implantar anirà contra la bossa dels solters de certa edat. Esbombada la notícia, veureu com, a no tardar, En Cambó, que és homa pràctic, ens surt per aquí, casat.

—Per resoldre el greu conflicte de la carn, els regidors, no sabent ja què d'í al públic, obren una informació.
—I després?

—Vindran els tècnics a estudiar les opinions de les entitats que informin.
—I després?

—La Comissió designarà una ponència.
—I després?

Notes de fora

Tagamanent.—Vaig a contar-vos, estimats llegidors, lo que'ns passà amb el senyor rector, del qual segurament n'haguereu sentit ben poques lloances.

Amb un matí que's presentava hermosíssim, dies enrera sortírem a les sis de Barcelona i un cop arribats a Aiguafreda, emprenguerem el camí per a arribar a l'objecte de la nostra excursió. El Tagamanent.

Després de tres hores de caminar a pas lleuger, arribàrem dalt de dita muntanya. Qui hagi visitat aquell jolju lloc compartirà la meua opinió de que des d'ell s'esguarda un dels més hermosos paisatges de la nostra província.

Un cop allí, on arribàrem assedegats, visitarem l'Església i després demanàrem una mica d'aigua per a apagar la sed, a la muller espiritual del capellà que viu en aquella muntanya.

La senyora ens oferí el cantí amb molta ama-

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Rafel Riba: Van bé, i tantes gràcies.
—Lata de Mel: Depèn de l'espai de que's disposi.
—Andresito: Hi farem tots els possibles. I *merçi*.
—A. F. i B.: Si hi té cabuda, amb molt de gust.— Buenaventura Durán: En castellà?... Res, home, res. Envíu-ho als senyors Guixà, Guàrdones i Compañía que potser li publicaran.—M. d'A.: Rebut l'article, i s'estima. Anirà a la primera oportunitat.—Aguileta: Mercès per la remesa; s'hi farà lo que's pugui.